

นกกกล่าวเล่าขาน..... ประถมกาญจน์ 1

ฉบับที่ 23 เดือนสิงหาคม 2557

นิทานอาเซียน 10 ประเทศ

นิทานอาเซียน ประเทศมาเลเซีย เรื่องลูกกระจงน้อยกับจระเข้

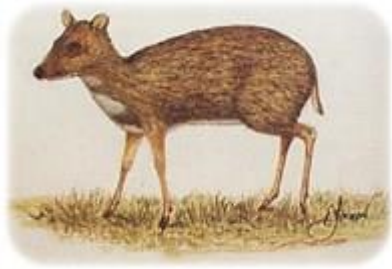
นานมาแล้ว มีจระเข้ร้ายตัวหนึ่งอาศัยอยู่กับฝูงที่แม่น้ำกว้างใหญ่ เจ้าจระเข้ร้ายคอยจ้องจับกินลูกกระจงน้อยตัวหนึ่งมานานแล้วแต่ก็จับไม่ได้สักที เพราะเจ้าลูกกระจงตัวนี้ฉลาดเฉลียวอย่าบอกใคร

วันหนึ่ง ลูกกระจงอยากข้ามแม่น้ำไปหากินหญ้าและผลไม้อีกฝั่งแม่น้ำ แต่ไม่รู้ว่าจะผ่านเจ้าจระเข้ร้ายไปได้อย่างไร เจ้าลูกกระจงพยายามครุ่นคิดอย่างหนักจนคิดแผนดี ๆ ขึ้นได้ เจ้าลูกกระจงจึงเดินไปที่แม่น้ำแล้วตะโกนเรียกจระเข้ร้ายเสียงดังลั่น เจ้าจระเข้ก็รีบโผล่พรวดขึ้นมาทันที "เจ้าลูกกระจง เจ้าเรียกข้านั้นหรือ ไม่กลัวข้าลากเจ้าไปกินรีง" ลูกกระจงน้อยแสร้งทำเป็นกลัวตัวสั่น และบอกด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า ได้รับคำสั่งจากพระราชินี ให้มานับจำนวนจระเข้ในแม่น้ำใหญ่ เพื่อเชิญไปงานเลี้ยงค่ำนี้

"บอกให้เพื่อนๆ ของเจ้าลอยตัวขึ้นมาเรียงกันเป็นแถวยาวไปจนถึงฝั่งโน้นสิ ข้าจะได้นับจำนวนง่าย ๆ แล้วท่านก็อย่าคิดกินข้าล่ะ ไม่งั้นพวกท่านอดไปงานเลี้ยงแน่" เจ้าจระเข้ร้ายหลงเชื่ออุบายของลูกกระจง จึงรีบดำน้ำลงไปบอกพวกพ้อง ชั่วพริบตาฝูงจระเข้ก็ขึ้นมาเรียงตัวเป็นแถวทอดยาวไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง

เจ้าลูกกระจงกระโดดไปบนหัวของจระเข้ร้ายและเพื่อนๆ จระเข้ของมันทีละตัว ๆ พร้อมกับตะโกนนับจำนวนเสียงดัง จนกระทั่งข้ามขึ้นอีกฝั่งได้สำเร็จ เมื่อทุกอย่างสำเร็จตามแผน เจ้าลูกกระจงก็หันมาหัวเราะยั่วเจ้าจระเข้ร้าย "ขอโทษนะ ลูกจระเข้ ที่ช่วยเป็นธุระทำสะพานให้ข้าข้ามแม่น้ำได้สบายๆ แถมยังไม่ต้องถูกกินอีกด้วย"

จระเข้ร้ายรู้ตัวว่าถูกหลอกก็หน้าเสียว เพื่อนๆจระเข้ต่างรุมต่อว่ามัน ด้วยความโกรธแค้น และพากันตำหนิที่เจ้าจระเข้ร้ายทำให้พวกมันต้องเสียน้ำ จากวันนั้นจระเข้ร้ายก็ถูกเพื่อน ๆ เฉยเมยกับมันไปพักใหญ่ทีเดียว

นิทานอาเซียน ประเทศอินโดนีเซีย เรื่อง กระจกเจ้าปัญญา

นานมาแล้ว มีจระเข้ร้ายตัวหนึ่งอาศัยอยู่กับฝูงที่แม่น้ำกว้างใหญ่ เจ้าจระเข้ร้ายคอยจ้องจับกินลูกกระจกน้อยตัวหนึ่งมานานแล้วแต่ก็จับไม่ได้สักที เพราะเจ้าลูกกระจกตัวนี้ฉลาดเฉลียวอย่าบอกใคร

วันหนึ่ง ลูกกระจกอยากข้ามแม่น้ำไปหากินหญ้าและผลไม้อีกฝั่งแม่น้ำ แต่ไม่รู้อะไรจะผ่านเจ้าจระเข้ร้ายไปได้อย่างไร เจ้าลูกกระจกพยายามครุ่นคิดอย่างหนักจนคิดแผนดี ๆ ขึ้นได้ เจ้าลูกกระจกจึงเดินไปที่แม่น้ำแล้วตะโกนเรียกจระเข้ร้ายเสียงดังลั่น เจ้าจระเข้ก็รีบโผล่พรวดขึ้นมาทันที "เจ้าลูกกระจก เจ้าเรียกข้าขึ้นหรือ ไม่กลัวข้าลากเจ้าไปกินรีง" ลูกกระจกน้อยแสร้งทำเป็นกลัวตัวสั่น และบอกด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า "ได้รับคำสั่งจากพระราชินีให้มานับจำนวนจระเข้ในแม่น้ำใหญ่ เพื่อเชิญไปงานเลี้ยงค่ำนี้"

"บอกให้เพื่อนๆของเจ้าลอยตัวขึ้นมาเรียงกันเป็นแถวยาวไปจนถึงฝั่งโน้นสิ ข้าจะได้นับจำนวนง่าย ๆ แล้วท่านก็อย่าคิดกินข้าล่ะ ไม่งั้นพวกท่านอดไปงานเลี้ยงแน่" เจ้าจระเข้ร้ายหลงเชื่ออุบายของลูกกระจก จึงรีบดำน้ำลงไปบอกพวกพ้อง ชั่วพริบตาฝูงจระเข้ก็ขึ้นมาเรียงตัวเป็นแถวทอดยาวไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง

เจ้าลูกกระจกกระโดดไปบนหัวของจระเข้และเพื่อนๆจระเข้ของมันทีละตัว ๆ พร้อมกับตะโกนนับจำนวนเสียงดัง จนกระทั่งข้ามขึ้นอีกฝั่งได้สำเร็จ เมื่อทุกอย่างสำเร็จตามแผน เจ้าลูกกระจกก็หันมาหัวเราะเย้ยเจ้าจระเข้ร้าย "ขอโทษนะ ลุงจระเข้ ที่ช่วยเป็นธุระทำสะพานให้ข้าข้ามแม่น้ำได้สบายๆ แลผมยังไม่ต้องถูกกินอีกด้วย"

จระเข้ร้ายรู้ตัวว่าถูกหลอกก็หน้าเสียว เพื่อนๆจระเข้ต่างรุมต่อว่ามัน ด้วยความโกรธแค้น และพากันตำหนิที่เจ้าจระเข้ร้ายทำให้พวกมันต้องเสียน้ำ จากวันนั้นจระเข้ร้ายก็ถูกเพื่อน ๆ เฉยเมยกับมันไปพักใหญ่ทีเดียว

นิทานอาเซียน ประเทศไทย เรื่อง ตำนานขนมครก

ไอ้กะทิ หนูน้อยแห่งดงมะพร้าวเตี้ย แอบมีความรักกับ หนูแป้ง สาวสวยประจำหมู่บ้านซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้ใหญ่บ้าน ทั้งคู่เจอกันวันลอยกระทง และสัญญากันต่อหน้าพระจันทร์ไม่ว่าข้างหน้าแม่จะมีอุปสรรคขวางกั้นเพียงใด ทั้งคู่ก็จะขอยึดมั่นความรักแท้ที่มีต่อกันชั่วฟ้าดินสลาย

ไอ้กะทิก็หันหน้าก้มตาเก็บหอมรอมริบหาเงินเพื่อมาสู่ขอลูกสาวจากผู้ใหญ่บ้าน แต่กลับถูกปฏิเสธแถมยังโดนผู้ใหญ่ส่งชายฉกรรจ์พร้อมอาวุธครบมือมาลอบทำร้าย แต่ไอ้กะทิก็มไม่ว่าอะไร มันพาร่างอันสะบักสะบอมกลับไปบ้าน นอนหยอดน้ำข้าวต้มชะหลายวัน แต่ใจยังตั้งมั่นว่า วันหน้าจะมาสู่ขอหนูแป้งใหม่จนกว่าผู้ใหญ่จะใจอ่อน

แต่แล้วความฝันของไอ้กะทิ ก็พังพินาศเมื่อผู้ใหญ่ยกหนูแป้งลูกสาวคนสวยให้แต่งงานกับปลัดหนุ่มจากบางกอก ไอ้กะทิจึงรีบกระเสือกกระสนหมายจะมายับยั้งการแต่งงานครั้งนี้ ซึ่งผู้ใหญ่บ้านก็วางแผนป้องกันไว้แล้ว โดยชุดหลุมพรางดักรอไว้ แต่แม่แป้งแอบได้ยินแผนร้ายเสียก่อน จึงลอบหนีออกมาหมายจะห้ามหนุ่มคนรักไม่ให้ตกหลุมพราง

คืนนั้นเป็นคืนเดือนแรม หนูแป้งวิ่งฝ่าความมืดออกมาเพื่อดักหน้าไอ้กะทิ ไอ้กะทิเห็นหนูแป้งวิ่งมาก็ดีใจทั้งคูรีบวิ่งเข้าหากัน ฉับพลัน!!...ร่างของหนูแป้งก็ร่วงหล่นลงไปหลุมพรางของผู้ใหญ่ฯ ผู้เป็นพ่อ ต่อหน้าต่อตาไอ้กะทิ อารามตกใจนายกะทิก็รีบกระโดดตามลงไปเพื่อช่วยเหลือหนูแป้ง อารามดีใจสมุนชายฉกรรจ์ของผู้ใหญ่บ้านซึ่งแอบซ่อนอยู่ ก็รีบเข้ามาโกยดินฝังกลบหลุมที่ทั้งคู่หล่นลงไป เพราะคิดว่าในหลุมมีเพียงไอ้กะทิผู้เดียว

รุ่งเช้าผู้ใหญ่บ้านสั่งให้ชุดหลุมเพื่อดูผลงาน แทบไม่เชื่อสายตาเบื้องล่างปรากฏร่างของ ไอ้กะทิ ประคองกอดทับร่างหนูแป้งลูกสาวของตน ทั้งสองนอนตายคู่กันอย่างมีความสุข เมื่อรอยยิ้มถูกเปลี่ยนเป็นน้ำตา ผู้ใหญ่บ้านรำพึงต่อหน้าศพของลูกสาวว่า..

"พ่อไม่น่าคิดทำลายความรักของลูกเลย"

ตั้งแต่นั้นมาอนุสรณ์แห่งความรักที่กระทำสืบทอดกันมาจนเป็นประเพณี ทุกแรม ๖ ค่ำ เดือน ๖ ชาวบ้านที่ศรัทธาในความรักของไอ้กะทิ กับ แม่แป้ง ก็จะตื่นตั้งแต่เช้ามืด เข้าครัวเพื่อทำขนมที่หอมหวานปรุงจากแป้ง และกะทิ บรรจงหยอดลงหลุม พอสุกได้ที่ก็แคะจากหลุม แล้วนำมาวางคว่ำหน้าซ้อนกันเป็นสัญลักษณ์ว่า "จะได้อยู่ร่วมกันตลอดไป" ขนมนี้จึงถูกเรียกขานกันในนาม "ขนมแห่งความรัก" หรือ ขนม คน-รัก-กัน ต่อมาถูกเรียกย่อ ๆ ว่า "ขนม ค-ร-ก" นั่นเอง

นิทานอาเชียน ประเทศสิงคโปร์ เรื่อง บาดังผู้ทรงพลัง

ครั้งหนึ่งในอาณาจักรยะโฮร์ มีทาสชายคนหนึ่งชื่อ บาดัง ทุกวันบาดังต้องออกไปทำงานหนักที่ในป่าเพื่อปรับพื้นดินให้แก่นาย โดยตัดโค่นต้นไม้ใหญ่ๆ ขุดรากถอนโคนออก ยามว่างก็วางโซดักปลาในแม่น้ำใกล้ๆ

วันหนึ่งบาดังผิดหวังเพราะไม่มีปลาในโซเลย แต่พอเขาก้มลงดูใกล้ๆ ก็เห็นเกล็ดปลาและก้างปลาอยู่ก้นโซ ต้องมีปลาเข้าแน่ๆ แต่จะต้องมีใครมากินมันหมด วันแล้ววันเล่าที่บาดังเฝ้าวางโซดักปลา แล้วเหตุอย่างเดียวกันก็เกิดขึ้นทุกที คือ ในโซไม่มีปลา มีแต่เกล็ดและก้างทิ้งไว้ บาดังจึงเอ่ยขึ้น "เห็นทีจะต้องค้นหาให้รู้ว่าใครขโมยปลาของเราไป" ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อเขาว่างโซแล้ว ก็ไปซ่อนตัวอยู่ในกอกกต้นสูงๆริมแม่น้ำ คอยที่อยู่ น้ำเย็นเยือกยิ่งขึ้นแต่บาดังก็ยังทน ยืนไม่ยอมเคลื่อนที่ไปไหน เขาคอยอยู่เป็นเวลานาน ฝึมองดูปลาซึ่งติดโซพยายามแหวกว่าย น้ำหนี

แล้วในที่สุดบาดังก็แลเห็นใครคนหนึ่งแอบย่องมาที่โซของเขา ...มันเป็นอสุรกายนัยน์ตาแดงกำก่ำ ผมดกหนาเยิง เศร่ายาวลงมาถึงเอว พออสุรตนนั้นจะลงมือกินปลา บาดังก็กระโจนพรวดถึงตัวมัน "แก่นั่นเอง ขโมยปลาของข้าไป" บาดังร้องทวาด ฉวยคราไ้เจ้าตัวนั้นไว้ มันพยายามจะออกวิ่งหนี แต่บาดังก็รั้งเครามันเอาไว้แน่น มันร้องวิงวอน "อย่าฆ่าข้าเลย อย่าฆ่าเลย ถ้านายปล่อยให้ข้ารอดชีวิต ข้าจะให้สิ่งที่นายปรารถนา ทรัพย์สิน อำนาจ กำลังกาย ล่องหนหายตัว หรือจะเอาอะไรก็ได้ ขออย่างเดียวโปรดอย่าทำร้ายข้าเลย"

บาดังคิดอย่างรวดเร็ว ถ้าเขาขอทรัพย์สิน นายของเขาต้องเอาไปหมด สิ่งที่เขาอยากได้คือกำลังกาย ถ้าเขามีกำลังกายแข็งแรงจะได้ใช้มันถอนต้นไม้ฮึดเดียวให้หลุดออกทิ้งรากทั้งโคน แล้วเขาจะได้ตากกางพื้นที่ได้เสร็จในเวลาไม่นาน บาดังจึงบอกแก่นันว่า "ข้าอยากได้กำลังกายให้แข็งแรง พอที่จะถอนต้นไม้ใหญ่ที่สุดได้ด้วยมือข้างเดียว" "ข้ายอมให้ตามความปรารถนาของนาย" อสุรกล่าว "ทีนี้ปล่อยข้าไปเถิด" แต่บาดังยังไม่ยอมปล่อยให้มันเป็นอิสระ จนกว่าจะได้ทดลองกำลังของเขาดูแล้ว บาดังลากเอาเจ้าอสุรไปด้วยมือข้างหนึ่ง เดินเข้าไปในป่า เอามือฉวยต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในป่า ซึ่งปกติแล้วเขาต้องใช้เวลาหลายวันกว่าจะโค่นมันลงแล้วขุดรากถอนโคนมันได้เสร็จ แต่มาบัดนี้ต้นไม้มันนั้นหลุดพรวดพราดออกมาทิ้งรากทั้งโคนง่ายเหมือนถอนหญ้า เขาแข็งแรงจริงแล้ว! เขาจึง ปล่อยอสุรนั้นไป

บาดังคงทำงานต่อไปในป่าอีก แต่เดี๋ยวนี้เพราะกำลังมหาศาลของเขานั้นเอง เขาสามารถทำงานที่เคยใช้เวลาแรมวันแรมเดือนเสร็จภายในสองสามนาที่ ต้นไม้ใหญ่ๆ ถูกดึงถอนยกขึ้นลิ่วๆ ไม่นานป่าที่บึกก็กลายเป็นพื้นที่ราบโล่งพร้อมจะลงมือไถคราดได้ เมื่อนายถามเขาว่าทำอย่างไรงานของเขาจึงสำเร็จได้อย่างอัศจรรย์ใจอย่างนั้น บาดังก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้นายฟัง "เมื่อเจ้าอสูรมันบอกแก่ข้าพเจ้าว่า มันจะให้สิ่งใดก็ได้แล้วแต่ข้าพเจ้าอยากจะได้ ข้าพเจ้าเลยเลือกเอากำลังกาย เพื่อจะได้รับการใช้นายให้ดีกว่าที่แล้วๆ มา" บาดังกล่าวในตอนท้าย นายฟังคำของบาดังแล้วก็ตื่นตันใจ จึงให้อิสระภาพแก่บาดังตั้งแต่นั้นมา ชื่อเสียงของบาดังเลื่องลือไปทั่วแคว้น ไม่ช้านัก ราชยาแห่งแคว้นสิงคปุระก็เชิญบาดังไปเป็นแม่ทัพ บาดังรับคำเชิญและได้ทำวีรกรรมทางพลังกายให้แก่ราชยาหลายครั้ง

ต่อมาราชาแห่งอาณาจักร กลิงคะได้ทราบเรื่องของบาดังผู้ทรงพลังเข้า ก็ส่งคนที่แข็งแรงที่สุดในแคว้นของพระองค์มาทำบาดัง การแข่งขันกระทำกันที่พระลานในวังของราชยาสิงคปุระ ผู้คนมาชุมนุมกันมากมายกอง องค์กราชาเองก็เสด็จมาด้วย ได้ตกลงกันว่าคนของราชยาฝ่ายใดแพ้ก็ต้องยกเรือใหญ่เจ็ดลำพร้อมด้วยทรัพย์สินมีค่าเต็มลำให้แก่ฝ่ายที่ชนะตรงหน้าวังมีก้อนหินใหญ่หมื่นมาตั้งอยู่ ผู้ทรงพลังฝ่ายกลิงคะร้องทำบาดังให้คอยดูว่าใครจะเป็นคนยกหินก้อนนั้นได้ คนฝ่ายกลิงคะใช้สองแขนยกก้อนหินขึ้นอย่างสุดกำลัง หินค่อยๆ เคลื่อนขึ้นจากพื้นทีละนิ้วๆ จนสูงขึ้นมาแค่เข้าของคอนยก แต่ก็ยกสูงขึ้นกว่านั้นอีกไม่ไหว ต้องปล่อยหินตกตึงลงบนดินเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น "เฮ้! ที่นี้ตาท่านบ้างละ" คนฝ่ายกลิงคะร้องบอกบาดัง

บาดังยืนยึดตอกอยู่ข้างก้อนหิน แล้วก็ม้วนตัวลงยกก้อนหินอย่างง่ายตายรวดเดียวก็สูงขึ้นเหนือศีรษะเหมือนยกหินก้อนเล็กๆ บาดังเอามือยกหินแกว่งไปรอบๆ หลายครั้ง แล้วก็โยนขึ้นลอยละลิวสูงกว่าศีรษะคนดูเสียอีก คนดูให้ร้องเชียร์กันสนั่นหวั่นไหว แล้วบาดังก็เป็นฝ่ายชนะได้เรือเจ็ดลำพร้อมด้วยข้าวของเงินทองเต็มลำ แคมเปียนฝ่ายแพ้คอตกออกเล่นเรือกลับบ้านตน

เรื่องราวการกระทำอันลือเลื่องด้วยพลังแกร่งกล้าของบาดังขจรขจายไปถึงอาณาจักรเปล็ค ราชยาแห่งแคว้นเปล็คเป็นอนุชาของราชยาแห่งแคว้นสิงคปุระ ตกลงพระทัยจะส่งผู้ทรงพลังของพระองค์ ชื่อว่า เบนเดริง มาทำแคมเปียนผู้ทรงพลังของพระเชษฐา พร้อมด้วยอัครเสนาบดีถือสารมาถวายพระเชษฐาด้วย

เมื่อคณะผู้ทรงพลังมาถึงเกาะสิงคปุระ ตัวอัครเสนาบดี เบนเดริงและคณะทั้งหมดก็จัดขบวนแห่งดงามด้วยสีส่น แห่แห่นสารของราชยาแห่งเปล็คมายังวัง เพื่อถวายแก่ราชยาแห่งสิงคปุระ ชั้นหัวหน้าก็นั่งหลังช้าง ชั้นบริวารก็เดินเท้าไปข้างๆ ข้างพาหนะ

อัครเสนาบดีโค้งกายลงต่ำเพื่อเป็นการเคารพ และส่งสารถวายราชยาแห่งสิงคปุระ แล้วทูลว่า "

พระอนุชาทรงฝากความเคารพและระลึกถึงมาด้วย ทั้งทรงขอให้จัดการแข่งขันระหว่างผู้ทรงพลังของเปล็คและของสิ่งคปุระ หากบาดัง คนของพระองค์ชนะ เจ้านายของหม่อมฉันจะยอมถวายคลังมหาสมบัติแต่พระองค์ "

รายาแห่งแคว้นสิ่งคปุระทอดพระเนตรดูเบนเดริง ซึ่งตัวใหญ่กว่าบาดัง ทั้งท่าทางก็ดูจะแข็งแรงกว่าไม่น้อย "เราขอคิดดูก่อน " รับสั่งว่าอย่างนั้น " แล้วตกลงว่าอย่างไรจะบอกท่านพรุ่งนี้ "

ครู่ต่อมาได้รับสั่งให้หาบาดังมา แล้วตรัสถามบาดังว่า คิดว่าจะเอาชนะในการทำแข่งครั้งนี้หรือไม่ บาดังทูลว่า " พยายาม " แล้วก็ทูลแนะนำขึ้นว่า " ควรรับสั่งให้จัดงานเลี้ยงคืนนี้ เพื่อหม่อมฉันจะได้ทดลองกำลังของเบนเดริงดู ถ้าเขาแข็งแรงกว่าหม่อมฉัน พระองค์ก็ทรงปฏิเสธไม่แข่งด้วย และก็จะไม่มีฝ่ายใดเสียเกียรติ "

รายาเห็นว่าข้อเสนอของบาดังน่าฟัง คืบวันนั้นจึงจัดงานเลี้ยงใหญ่ให้แก่แขกเมือง ทุกคนนั่งชดสมาธิบนพื้น ขณะที่กำลังกินเลี้ยงกันอย่างสนุกสนานอยู่นั้น บาดังก็เข้าไปนั่งใกล้เบนเดริง

เบนเดริงเอาขาทับซ้อนลงบนขาของบาดัง แล้วทิ้งน้ำหนักตัวลงไปสุดแรงเกิด แต่บาดังก็ยกขาของเขา งัดขาของเบนเดริงได้อย่างง่ายดาย แล้วเอาขาของตนทับขาของเบนเดริงลงไปอย่างรวดเร็ว เบนเดริงพยายามยกขาขึ้นอย่างสุดแรงก็ไม่สำเร็จ การประลองกำลังลับๆ ของแชนมเปียนทั้งสองนี้ไม่มีใครทันสังเกต

เมื่อแขกเมืองกลับไปยังเรือของตนแล้ว รายาก็ตรัสถามบาดังว่า เขาคิดจะเอาอย่างไร บาดังทูลตอบ " ขอให้หม่อมฉันสู้กับเบนเดริงเถิด หม่อมฉันแน่ใจว่าต้องชนะเบนเดริงเด็ดขาด "

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เมื่อกลับไปถึงเรือ เบนเดริงก็พูดกับอัครเสนาบดีว่า " ข้าแต่ท่านอัครเสนาบดี บาดังแข็งแรงมากเหลือเกิน ถ้าเป็นไปได้ก็โปรดล้มเลิกการแข่งขันเสียเถิด ข้าพเจ้าเกรงว่าบาดังจะต้องชนะข้าพเจ้าแน่นอน "

เช้าวันรุ่งขึ้น รายาเสด็จออกขุนนางในท้องพระโรง อัครเสนาบดีของแคว้นเปล็ค รอเฝ้าอยู่แล้ว รายากำลังจะกล่าวประกาศให้มีการแข่งขัน ก็พอดีอัครเสนาบดีทูลขึ้นว่า " ข้าแต่รายา หม่อมฉันไตร่ตรองดูแล้วเห็นว่า ไม่เหมาะเสียแล้วที่จะมีการประลองฝีมือกันระหว่างเบนเดริงกับบาดัง เพราะไม่ว่าฝ่ายไหนจะมีชัยชนะก็ตาม ดูจะกลายเป็นว่าพระองค์กับพระอนุชาทรงทำแข่งกันเอง แล้วไม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ต้องเสียพระเกียรติ "

รายาทรงยิ้มเพราะทรงทราบว่า ที่จริงนั้นอัครเสนาบดียอมรับแล้วว่า บาดังเป็นฝ่ายทรงพลังยิ่ง

กว่า จิตรัสว่า " ดีแล้ว เมื่อท่านประสงค์อย่างนั้นก็ตามนั้นเถิด "

คณะแขกผู้มาเยือนสิ่งศุประก็กลับคืนแคว้นเปล็ค รាយแห่งแคว้นเปล็คก็ได้ตรัสประการใดถึงเรื่องของการแข่งขันไม่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะอัครเสนาบดีได้มอบสารอันแสดงไมตรีอันดียิ่งจากพระเชษฐาคือรายนแห่งสิ่งศุประมาถวาย

จากนั้นมาก็ไม่มีใครกล้าทำบาดังอีกเลย ประชาชนทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าในแดนใกล้หรือแดนไกลต่างยอมรับว่า ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกนั้นไม่มีใครอื่นนอกจากบาดัง ชายที่เคยเป็นทาสจากเกาะเล็กๆ นามว่า สิ่งศุประ

นิทานอาเซียน ประเทศประเทศฟิลิปปินส์ เรื่องกำเนิดค้างคาว

นานมาแล้ว แมวจับนกมาได้ตัวหนึ่ง มันก็นั่งกินนกจนอิมเหลือแต่ขนกองไว้ ทันใดนั้นแมวก็ก็นเห็นหนูวิ่งผ่านมา แมวตะปบไว้ได้ แมวยังรู้สึกอิม จึงคิดว่าจะไว้กินหนูตัวนี้ตอนเย็น จึงวางหนูเอาไว้บนกองขนนก แล้วแมวก็ก้ออกไปเดินเล่น หนูตัวนั้นเพียงแต่สลบไปยังไม่ตาย พอหนูรู้สึกตัวก็ขยับตัวจะคลานไปที่รังแต่รู้สึกประหลาดที่ลำตัว พอมองที่ลำตัวก็เห็นมีปีกอยู่ พอกระพือปีกก็บินได้ ทั้งนี้เพราะขนนกที่ตายยังมีเลือดอยู่ ขนที่ชุ่มเลือดจึงติดกับลำตัวหนูแน่น หนูมีปีกตัวนี้จึงบินไปที่กลุ่มนกและขออยู่กับนก และขอแต่งงานกับนางนก นางนกบอกว่า "ฉันไม่แต่งงานกับเธอหรอก รูปร่างเธอน่าเกลียดจริงๆเหมือนหนู" หนูมีปีกจึงบินกลับไปหาฝูงหนู ขออยู่กับหนู ฝูงหนูพากันขับไล่หนูมีปีกไม่ให้อยู่ด้วย หนูมีปีกรู้สึกอับอายยิ่งนักที่ตนไม่เป็นที่ยอมรับของทั้งหนูและนก จึงต้องซ่อนตัวอยู่ในตอนกลางวันไม่ให้ใครเห็นและออกหากินเฉพาะตอนกลางคืน ปัจจุบันเราเรียกหนูมีปีกนี้ว่า "ค้างคาว"

นิทานอาเซียน ประเทศลาว เรื่อง ภูท้าวภูนาง

กาลครั้งหนึ่ง มีนางยักษ์ตนหนึ่งชื่อว่ากินนา อาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ใกล้ภูเขา นางกินนายัง

เป็นสาวไม่มีผิว อยู่ตัวเดียวเดี่ยวโดด ทุก ๆ เช้านางกินนาจะเดินไปตามป่า จะกลับมาบ้าน ต่อเมื่อถึงเวลาอาหาร นางจะเฝ้าดูน้ำที่ไหลไปตามซอกหินและต้นหญ้า บ่อยครั้งที่นางจะนั่งอยู่ใต้ต้นไทรที่แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปกว้าง ทำให้ร่มเย็นแสนสบาย

การที่นางกินนาใช้ชีวิตส่วนมากอยู่ในป่าเช่นนั้น ทำให้นางคุ้นเคยกับสัตว์ป่านานาชนิด บางครั้งจะเห็นนางนั่งเล่นอยู่กับนกจำนวนมาก นกเหล่านั้นจะร้องเพลงให้หล่อนฟัง และบางครั้งหล่อนก็จะขึ้นไปนั่งบนคอข้างป่า

เช้าวันหนึ่ง นางกินนาได้เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาในป่า ชายหนุ่มคนนั้นมีรูปร่างงดงามราวกับพระอินทร์ (ลาวชอบเปรียบเทียบคนรูปร่างงามว่างามราวกับอินท ในต้นฉบับอธิบายไว้ว่า อินทเป็นเทพเจ้าแห่งความงาม) หนุ่มผู้นั้นถือปืนไว้ในมือ นางกินนาเฝฝืนอยู่นานแล้วที่จะมีสามีสักคนหนึ่ง หล่อนจึงรู้สึกปลื้มใจอย่างบอกไม่ถูกเมื่อแลเห็นหนุ่มรูปงามคนนี้

ขณะที่นางกินนากำลังรำพึงฝืนหวานอยู่นั้น นางก็ระลึกขึ้นได้ว่านางเป็นยักษ์รูปร่างหน้าตาน่าเกลียด เมื่อชายหนุ่มเห็นเข้าก็คงจะไม่หลงรักอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามเลยปลอมแปลงกายให้งดงามเสียก่อนจะดีกว่า นางจึงร้ายเวทมนต์กลายร่างจากยักษ์เป็นหญิงสาวรูปงาม มีเสน่ห์ยากที่หญิงใดจะเทียบเคียงได้ เมื่อแปลงกายแล้ว นางกินนาก็ออกเดินเข้าไปหาชายหนุ่มแล้วถามว่า

" พี่เข้ามาในป่าจะไปไหนหรือ "

" ฉันทมาล่าสัตว์ " ชายหนุ่มตอบ แล้วถามต่อไปว่า " เธออยู่ที่นี้คนเดียวหรือ "

" จ๊ะ ฉันอยู่คนเดียว อยู่กับนกกับต้นไม้ "

เสน่ห์ของนางกินนาทำให้ชายหนุ่มเริ่มจะหลงรัก เขาเดินเข้ามาเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ แล้วชวนพูดคุยถึงเรื่องต่าง ๆ เมื่อเห็นหญิงสาวไม่รังเกียจ ก็ชวนไปนั่งคุยที่ลานหญ้าใกล้ลำธารชายหนุ่มได้บอกชื่อของเขาให้หล่อนทราบว่าเขาชื่อพุทเสนแล้วเล่าเรื่องราวให้หล่อนฟัง นางกินนาได้ขอร้องให้ชายหนุ่มพักอยู่กับหล่อนนาน ๆ

พุทเสนก็ยอมตกลงด้วยความยินดี พุทเสนอยู่กับนางกินนาด้วยความสุขสำราญ จนทำให้เขาสีมนารดาที่อยู่อย่างยากจนทางบ้าน

วันหนึ่งนางกินนาได้บอกความลับของนางให้พุทเสนฟังด้วยความไว้วางใจ " พี่ ฉันลืมบอกพี่ไปว่าในหีบใบนี้มีมะนาวที่ไม่รู้จักสุกไม่รู้จักเหี่ยวอยู่หลายผล เป็นมะนาววิเศษที่ตกทอดมาตั้งแต่

ครึ่งย่ำครึ่งย่ายของฉันทิเดียว มะนาวเหล่านี้มีอำนาจวิเศษมาก พี่เคยไปเที่ยวสวนของฉันทิบ้างไหม” “ไม่เคยเลย” ชายหนุ่มตอบ “อยู่ที่ไหนล่ะ” “อ้อ” กิณาตอบ “อยู่ห่างจากนี้สักแปดสิบลี้นเห็นจะได้ แต่ฉันทิขอร้องอย่าได้คิดไปเลย มันมีอันตรายมาก” พุทเสนไม่ตอบ แต่เขาก็ยังคงคิดถึงเรื่องสวนแห่งนี้

วันหนึ่งเมื่อนางกิณาไม่อยู่ พุทเสนก็ถือโอกาสตอนที่นางกิณาไม่อยู่นั้นไปที่สวนที่นางกิณาห้าม ในสวนแห่งนั้นพุทเสนได้พบกระดุกมนุษย์ทั้บถมอยู่ในคูเก็บเต็ม พุทเสนนึกเดาเรื่องได้ตลอด นางกิณาไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาอย่างแน่นอน เขาเกิดความกลัวขึ้นมาจึงวิ่งกลับมาบ้านแล้วเข้าไปในห้องเปิดหีบหีบมะนาววิเศษออกมา เขาไม่รีรอให้เสียเวลารีบวิ่งออกจากป่าไปทันที

หลังจากที่พุทเสนหนีไปได้ไม่นานเท่าไรนัก นางได้เข้าไปดูที่เก็บมะนาวไว้ พอรู้ว่ามะนาวหายก็รีบรู้ได้ทันทีว่าพุทเสนรู้ความลับและหนีไปแล้ว นางจึงกลับกลายเป็นยักษ์ตามเดิมแล้วไล่ตามพุทเสนไป

ด้วยกำลังยักษ์ นางกิณาวิ่งตามเพียงพักเดียวก็แลเห็นหลังพุทเสนไว้ ๆ นางกิณาร้องเรียกให้พุทเสนหยุดพุดกันก่อน แต่พุทเสนไม่ยอมฟังเสียง เมื่อเห็นนางกิณาใกล้เข้ามา พุทเสนก็ล้วงเอามะนาวในย่ามออกมาผลหนึ่งแล้วขว้างไปตรงหน้านางกิณา ทันใดนั้นก็เกิดเป็นกองไฟกองมหึมาลุกกลามกั้นนางกิณาไว้ ได้ยินแต่เสียงนางกิณาร้องเรียกแต่มองไม่เห็นตัว เพราะเปลวไฟลุกโพล่ง

พุทเสนไม่รอช้าขณะที่ไฟกำลังลุกโชติช่วงอยู่นั้น เขาก็วิ่งหนีต่อไป แต่หนีไปไม่ได้ไกลเท่าไร ก็ได้ยินเสียงนางกิณาร้องเรียกใกล้เข้ามา นางกิณาได้ใช้เวทมนต์ดับไฟสามารถไล่ตามเขามาได้ อีก พุทเสนเห็นจวนตัวจึงหีบมะนาวอีกผลหนึ่งออกมาจากย่ามแล้วขว้างไป คราวนี้เป็นทะเลสาบกว้างใหญ่มองแทบไม่เห็นฝั่ง

นางกิณาถึงจะเหนื่อยอ่อนแต่ก็ยัง ไม่ละความพยายามกระโจนลงน้ำว่ายข้ามทะเลสาบมาอย่างกล้าหาญ เมื่อนางกิณามาถึงฝั่งตรงข้าม นางก็เหนื่อยอ่อนเต็มที่ นอนหลับอยู่ริมตลิ่งนั่นเอง นางไม่สามารถจะขยับเขยื้อนกายต่อไปได้อีก นางได้อ้อนวอนต่อสวรรค์ ขอให้ลงโทษต่อสามีที่ไม่ซื่อสัตย์ของนาง เมื่อนางอ้อนวอนสิ้นสุดลงดวงตาของนางก็ปิดสนิทนางกิณาขาดใจตายเสียแล้ว

เมื่อพุทเสนแลเห็นนางกิณานอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนกายเช่นนั้นก็นึกว่านางคงจะเหนื่อยอ่อนกำลังไม่สามารถจะทำอะไรเขาได้แล้ว นึก ๆ ไปพุทเสนก็เกิดสงสารนางกิณาขึ้นมา เพราะตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน นางกิณาได้เอาอกเอาใจเป็นอย่างดี นางกิณารักพุทเสนด้วยใจจริงเมื่อคิดถึงความหลังขึ้นมาอีก พุทเสนก็ใจอ่อนเดินกลับไปหานางกิณาที่นอนอยู่ และพอรู้ว่า

นางกนิษฐาชาติใจตายไปแล้ว พุทเสนก็ทรุดตัวลงข้าง ๆ ร่างของนางกนิษฐา พยายามพยายามจะให้นางฟื้นขึ้นมาอีก แต่ไม่สำเร็จพุทเสนเสียใจมาก เขาล้มพุงลงบนร่างของนางกนิษฐา และชาติใจตายตามไปอีกคนหนึ่ง

ร่างของนางกนิษฐาและพุทเสน คงอยู่ริมแม่น้ำแห่งนั้น และเมื่อหลายร้อยปีผ่านไป ร่างของทั้งสองก็กลายเป็นภูเขาสองลูก ซึ่งเรียกกันว่า ภูท้าว และ ภูนาง ยังคงมีอยู่ใกล้ ๆ กับหลวงพระบางในเวลานี้

นิทานอาเซียน ประเทศกัมพูชา เรื่อง กลืนอาหาร

มีชายยากจนคนหนึ่ง อาศัยอยู่ใกล้บ้านเศรษฐี โดยปลูกเป็นกระท่อมเล็ก ๆ เขาจะย้ายกระท่อมที่พำนักนี้ตามทิศทางลม เพราะชายผู้นี้จะคอยสูดกลิ่นอาหารที่มาจากบ้านเศรษฐี เศรษฐีสังเกตเห็นชายยากจนนี้ย้ายกระท่อมบ่อยจึงให้คนใช้ไปสืบถาม ชายยากจนก็บอกไปตามความจริงว่าย้ายตามฤดูกาลของทิศทางลม เพื่อจะสูดกลิ่นอาหารจากบ้านเศรษฐี เมื่อเศรษฐีทราบจากคนใช้เช่นนั้น ก็บอกกับชายยากจนว่า "เจ้ามีชีวิตอยู่ได้เพราะกลิ่นอาหารจากบ้านเรา เจ้าจะต้องมาเป็นคนใช้บ้านเรา" ชายยากจนไม่ยอม เศรษฐีจึงนำชายยากจนไปฟ้องผู้พิพากษา ผู้พิพากษาตัดสินให้ชายยากจนเป็นคนใช้ของเศรษฐีแต่ชายยากจนไม่ยอม ขอร้องทุกข์ต่อพระมหากษัตริย์ เมื่อพระมหากษัตริย์ได้ทราบเรื่องราวก็ทรงรับสั่งให้อำมาตย์นำผ้าขาวมาวางไว้กลางห้องพระโรง แล้วทรงให้นำเงินไปวางไว้ในผ้าขาว แล้วรับสั่งกับเศรษฐีว่า "เศรษฐีจงรับเงินค่าตัวของชายยากจนไปเถิด"

เมื่อเศรษฐีรับเงินไปแล้ว พระมหากษัตริย์ตรัสถามเศรษฐีว่า "เมื่อเศรษฐีหยิบเงินค่าตัวของชายยากจนนั้น ชายยากจนก็เห็นท่านหยิบเงิน แต่เขามีส่วนได้รับเงินจากการมองเห็นหรือไม่?" เศรษฐีตอบว่า "ไม่ได้รับเงินจากการมองเห็นพระเจ้าข้า" พระมหากษัตริย์จึงตรัสว่า "ก็เปรียบได้กับอาหารของเศรษฐี ถึงใครจะสูดกลิ่นอาหาร แต่อาหารก็ยังคงเดิมไม่สูญหายไป เพราะฉะนั้นเศรษฐีจะเอาชายยากจนเป็นคนรับใช้ไม่ได้" ทั้งเศรษฐีและชายยากจนก็กลับไปบ้านของตนเองด้วยความยินดี

หมาป่ากับกิ้งผอย

นานมาแล้วในฤดูแล้งที่ชายป่าแห่งหนึ่ง หมาป่าตัวหนึ่งเดินหาอาหารมาถึงบึงน้ำแห่งหนึ่งซึ่ง
แห้งขอดมีเพียงแอ่งน้ำเล็ก ๆ ติดกันบึง มีกุ่มฝอย หอย ปู ปลา อยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก
หมาป่าเลียปากผางคิดว่า เดี่ยวจะได้อิ่มท้องแล้ว หลังจากเดินหาอาหารมานาน เมื่อตั้งท่าจะ
จับกิน กุ่มฝอยตัวหนึ่งตะโกนขึ้นว่า "เดี๋ยวก่อนท่านหมาป่า ถ้าจะกินพวกเราให้อร่อย ท่าน
น่าจะเอาพวกเราไปล้างโคลนออกให้ตัวเกลี้ยงซะก่อนนะ ”

หมาป่าเห็นด้วย กุ่มฝอยจึงบอกให้หมาป่าหมอบตัวลงในน้ำเพื่อให้บรรดาสัตว์เกาะตามเส้นขน
แล้วพาไปยังหนองน้ำแห่งใหม่ที่มีน้ำอยู่เต็ม "เออล่ะ เราจะล้างตัวรอท่านที่นี่ก่อน ท่านรีบ
กลับไปพาพวกที่เหลือมาให้หมดเถอะ จะได้กินรวดเดียวเสียให้อิ่มแปล้ไปเลย ”

หมาป่าก็ทำตามโดยไม่เฉลียวใจแม้แต่น้อย เมื่อกุ่มฝอย หอย ปู ปลา ย้ายมาทั้งหมดแล้ว พวก
มันก็พร้อมใจกันดำน้ำหายไปในพริบตา ทิ้งให้เจ้าหมาป่ายืนโมโหกระพืดกระเฟียดที่รู้ว่าตัวเอง
โดนหลอกใช้ !!!

นิทานอาเซียน ประเทศเวียดนาม เรื่อง จอมกะล่อน

กาลครั้งหนึ่ง มีเด็กหนุ่มคนหนึ่ง คนพากันเรียกว่า จอมกะล่อน เขาเป็นเด็กฉลาด แต่ก็
เหมือนกับชื่อของเขาที่บอกกล่าวไว้ล่วงหน้า คือ เขาใช้ความฉลาดส่วนใหญ่ไปในการเที่ยวพูด
โป้ปดมดเท็จต่าง ๆ นานา เขาสนุกสนานกับการหลอกคนอื่นได้รอบบ้าน ไม่มีผู้ใดรอดจากการ
เป็นเหยื่อให้เขาหลอกต้มไปได้เลย แม้แต่ป่าและลุงผู้ซึ่งเลี้ยงเขามาจนเติบโตใหญ่หลังจากพ่อแม่
ของเขาตายจากไป

วันหนึ่งลุงของเขาออกไปไถนา ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไปไม่กี่ไกลนัก ส่วนป้าก็อยู่บ้านทำงานบ้าน
ขณะที่เขาเฝ้าดูป้าทำอะไรง่วนอยู่ในครัว พ่อจอมกะล่อนก็เกิดความคิดแวบขึ้นมา นึกกลวิธีที่
จะล่อป้าและลุงของตนออกมาได้อย่างหนึ่ง เขารีบย่องออกจากบ้านวิ่งไปท้องนาที่ลุงกำลังไถ
อยู่

"ลุงครับ ลุง" เขาตะโกนเรียกลุงเมื่อเขาวิ่งไปถึงนา

"กลับบ้านเดี๋ยวนี้เร็วๆเข้า ป้าตกกระโดดลงมา เลือดโซกที่เดียว ผมไม่รู้จะทำอย่างไรดี"

ลุงแผ่นผลุงกลับบ้านทันทีโดยไม่ทันพูดอะไรสักคำ แต่พอจอมมูสากลับวิ่งไปตามทางลัดตัดถึงบ้านก่อนหน้าลุงจะไปถึง เขาวิ่งถลันเข้าไปในบ้าน ตะโกนลั่น

"ป้าครับป้า ลุงถูกควายขวิดที่ท้องนาเนาะ ดูเหมือนขวิดเอาท้องทะเลเลย ไปเร็วๆเถอะครับ เดี่ยวลุงจะตายเสีย"

เขาพูดยังไม่ทันจบ ป้าก็วิ่งถลาออกจากบ้านไปแล้ว เขามองตามหลังป้าไปแล้วก็หัวเราะยิงฟัน สนุกสุขใจเป็นกำลัง และเข้าไปหลบซ่อนอยู่หลังบ้าน

ป้าออกวิ่ง วิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ขาจะพาตัวแกไปไหว กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ายังไม่ทันใจ พอถึงหัวเลี้ยวตรงมุมถนน ป้าก็ชนโครมเข้าให้กับใครคนหนึ่ง สามี่ของป้านั่นเอง กำลังหอบแฮ่กๆเหยื่อโซมกาย ทั้งคู่มองดูกันอย่างตะลึงพรึงเพริดพูดไม่ออก

"ไอ้จอมโกหกนั่นอีกแล้ว" ทั้งสองคนรู้ทันทีว่าโดนเล่ห์เกี้ยวของเจ้าหลานชายเข้าอีกแล้ว ทั้งลุงและป้าโมโหโกรธาใหญ่

"ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายเสียทีที่จะยอมให้อ้ายตัวร้ายมันหลอกเรา" ลุงพูดออกมา

แล้วทั้งสองคนก็เข้าบ้าน พบพ่อจอมกะล่อนซ่อนอยู่หลังบ้าน จึงลากตัวมาใส่ลงในกรงไม้ไผ่กรงใหญ่ ปิดฝาเสียแน่นหนา

"อยู่ในนี้แหละ จนกว่าตะวันจะตกดิน" ลุงว่า "แล้วป้าของเจ้ากับข้าจะลากกรงไปโยนลงแม่น้ำ เจ้าจะได้ไม่เที่ยวพูดโกหกพกลมหลอกใครๆอีก" ตกเย็นป้าและลุงก็หามกรงไปที่แม่น้ำ ขณะที่โยนลงในแม่น้ำ พ่อจอมกะล่อนก็ร้องออกมาว่า

"คุณลุงคุณป้าครับ ผมรู้ตัวว่าผิดไปแล้ว ผมก็พร้อมแล้วที่จะก้มหน้ารับโทษ แต่ได้โปรดทำอะไรให้ผมสักอย่างเป็นครั้งสุดท้ายเถิดครับ ผมมีหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อศิลปะแห่งการพูดปด ผมแอบเก็บไว้ข้างหลังกระบุงข้าวที่ในบ้าน ขอหนังสือเล่มนั้นให้ผมก่อนเถิดครับ ผมจะได้เอาไปอ่านในนรกด้วย"

ทั้งลุงทั้งป้าต่างก็ไม่ใจร้ายที่จะปฏิเสธคำขอร้องสุดท้ายของหลานชายได้ลงคอ นอกจากนั้นลุงก็ชักอยากจะรู้ว่าหนังสือเล่มนั้นบอกไว้ว่ากระไรบ้าง ลุงและป้าจึงกลับบ้านไปเอาหนังสือมาให้หลานชาย ขณะที่ยอดกระล่อนค้อยอยู่ในกรง ชายตาบอดคนหนึ่งก็เดินมาตามริมแม่น้ำ เด็ก

หนุ่มก็ตะโกนเรียก

"คุณตาบอดครับ โปรดมาทางนี้หน่อยครับ ถ้าคุณอยากให้นัยน์ตามองเห็นอีก"

ชายตาบอดได้ยินเสียงเรียกก็คลำทางมาที่กรงไม้ไผ่ เด็กหนุ่มก็บอกว่า

"เร็วๆหน่อยครับ รีบแก้ไขอกที่ฝากรงก่อน แล้วผมจะบอกวิธีรักษาตาของคุณให้หายบอด"

ชายตาบอดเอามือคลำๆกรงไป จนในที่สุดก็จัดการเปิดฝาทออกมาได้ ทันทีที่ฝากรงเปิด ฟอจอม กระล่อนก็กระโดดผลุงออกจากกรงวิ่งอ้าวไปเสียแล้ว เมื่อลुकกับปากกลับมาหมายจะบอก หลานชายว่าหาหนังสือไม่พบ หลานชายก็หายไปจากกรงเสียแล้ว เห็นแต่ชายตาบอดมายืนอยู่ แทนที่ คอยรับรู้ว่าจะรักษานัยน์ตาด้วยวิธีใด ทั้งสามคนโดนตุนอีกครั้งหนึ่งจนได้

ยอดกระล่อนวิ่งฝ่าเข้าไปในกอไม้ไผ่กอหนาใกล้แม่น้ำนั้น ขณะที่เขาเดินเที่ยวสำรวจหาทาง ออกจากกอไม้ไผ่บังเอิญไปพบหม้อเก่าๆเข้าใบหนึ่ง ในหม้อมีทองคำเต็ม โชคดีเสียนี้กระไร เขา เอาทองกลับบ้านไปให้ปากกับลุง

น่าขอบใจมหาสมบัตินั้นแท้ๆ ครอบครัวของเขาร่ำรวยกลายเป็นเศรษฐีไปแล้ว ตอนนีปากกับลุง ยอมรับแล้วว่า ยิ่งดูว่าหลานชายเท่าใด ก็ไม่ทำให้เด็กคนนั้นเปลี่ยนนิสัยของเขาได้เลย ทั้งสอง คนจึงคิดว่า บางทีถ้าเราหาผู้หญิงที่ดีๆ ให้แต่งงานกับมันสักคนหนึ่ง เจ้าเด็กหนุ่มนี้อาจยุติการ ปั่นน้ำเป็นตัว เลิกเที่ยวเตร่ไม่ทำการงานเสียได้กระมัง

แกจึงให้หลานชายแต่งงานกับสาวนางหนึ่งในหมู่บ้าน ดูท่าว่าการแต่งงานจะช่วยแก้ปัญหาไป ได้ระยะหนึ่ง แต่สองสามเดือนต่อมาป่าและลุงเกิดตายลง ฟอจอมกระล่อนเริ่มเที่ยวไปปิด มดเท็จหลอกโกงผู้คนต่อไปเหมือนอย่างเคยอีก

วันหนึ่งเขาเข้าไปเตร็ดเตร่อยู่ในป่า ไปพบเอาลูกเสือสองสามตัวนอนอยู่บนหญ้า เนื่องจากเขา เป็นหนุ่มนิสัยเลว จึงจับลูกเสือเหล่านั้นมาหักอึ้งเท้ามันเสีย ลูกเสือพากันร้องลั่นด้วยความ เจ็บปวด พลัน เขาก็ได้ยินเสียงคำรามอย่างน่าสะพิงกลัวออกมาจากที่ใดที่หนึ่งใกล้ๆ คงเป็นแม่ ของลูกเสือเหล่านั้นนั่นเอง จอมมุสาจึงรีบวิ่งไปแอบอยู่หลังพุ่มไม้.....

ชั่วครู่ต่อมาเสือแม่ลูกอ่อนก็วิ่งมาหาลูก พอเห็นลูกกำลังเจ็บปวดทรมานเพราะอะไร มันก็ คาบลูกไปที่โคนต้นไม้เล็กๆต้นหนึ่ง ซึ่งมีใบสีเขียวๆ มันทิ้งใบไม้สองสามใบจากต้นใส่ปากเคี้ยว แล้วก็คาบใบไม้ในปากออกไปใส่อึ้งเท้าของลูกๆ แล้วฟอจอมกระล่อนก็อัศจรรย์ใจเหลือ ที่ภายใน ไม่กี่นาทีแผลของลูกเสือก็หายเป็นปลิดทิ้งเจ้าหนุ่มคอยที่อยู่จนเสือทั้งแม่ลูกไปแล้ว เขาก็ขุด

ต้นไม้ที่นำมาบ้าน เอามาปลูกในสนาม ตั้งชื่อว่า ต้นไทร
นับแต่วันนั้นมา เขาเฝ้าดูแลต้นไม้อย่างระวังระไว บอกแก่ภรรยาว่า เทพเจ้าให้ต้นไม้แก่เขา
ใบของมันรักษาแผลได้ทุกชนิด รักษาโรคภัยได้สารพัดแม้กระทั่งช่วยคนตายแล้วให้ฟื้นขึ้นมาได้
ยังได้ ขอให้ภรรยาของเขาคอยรักษาต้นไม้ให้สะอาดสะอาด อย่าเอาขยะมูลฝอยไปเทที่โคนต้น
นะ ถ้าขึ้นทำต้นไม้จะเหาะหนีไปเสีย เขาพร่ำเตือนแล้วเตือนอีก

แรกๆภรรยาก็ทำตามที่สามีบอก แต่ไม่ช้านางก็ขัดใจกับสามีที่รักต้นไม้มากกว่าตัวนาง นางเบื่อ
ที่จะฟังคำเตือนครั้งแล้วครั้งเล่าของสามีอยู่แล้วด้วย วันหนึ่งเกิดวิวาทกันขึ้นเรื่องต้นไม้ นางจึง
อารมณ์เสียสุดจะยับยั้ง ตะโกนใส่เขาว่า " ข้าจะเอาขยะไปเทใส่ต้นไม้เสียเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าข้า
อยากจะทำ"

ด้วยความโมโหขึ้นมา นางจึงเอาถังใส่ขยะเต็มออกไปจากครัว เทพรวดลงไปที่โคนดงโครมใหญ่
ทันใดนั้นต้นไม้ก็เริ่มสั่นไหวไปทั้งต้น ค่อยๆ ถอนรากถอนโคนขึ้นจากดิน ค่อยๆลอยขึ้นไปใน
อากาศ จอมกระล่อนแลเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็วิ่งกลับไปที่ดินไม้ เอามือฉวยรากยึดได้รากหนึ่ง
แต่ต้นไม้ก็ลอยขึ้นไปเรื่อยๆลิวๆขึ้นสู่ท้องฟ้า มีพองจอมกระล่อนห้อยต่อแต่งอยู่ที่รากไม้ ต้น
ไทรลอยลิวขึ้นไปจนในที่สุดก็ถึงดวงจันทร์ ต้นไม้จึงติดอยู่ในดวงจันทร์ตั้งแต่นั้นตลอดมา
ถ้าท่านมองดูอย่างพิถีพิถันระหัดระหัดก็จะแลเห็นเงาต้นไทรปรากฏอยู่ในดวงจันทร์ มียอดกระ
ล่อนนั่งฟังอยู่ที่โคนต้น โดยเฉพาะในเวลาท้องฟ้าใสสะอาด และจันทร์เพ็ญทอแสงสุกสกาว
ประชาชนชาวเวียดนามว่าไว้ดังนี้

นิทานอาเซียน ประเทศพม่า เรื่อง หุ่นทั้งสี่

ครั้งหนึ่งมีช่างทำหุ่นและภรรยา ทั้งคู่มิบุตรชายชื่อ อ่อง วันหนึ่งอ่องตัดสินใจจะออกจากบ้าน
เพื่อเที่ยวแสวงหาโชคในแดนไกล เมื่อบิดาอนุญาตแล้ว อ่องก็เตรียมตัวเดินทาง มารดาจัดหา
อาหารที่จะเก็บเอาไว้ได้นานวันให้เอาไปกินตามทาง บิดาก็ให้หุ่นไปสี่ตัวเพื่อเก็บเอาไว้เป็น
เพื่อนและไว้ช่วยเหลือกันตามทาง

หุ่นตัวแรกแกะเป็นชาวสวรรค์ ให้ชื่อว่า "เทวา" แต่งด้วยเสื้อผ้าสะอาดแกมสีทองห้อยยาวเป็น
จีบพริ้วเหมือนปุยเมฆ หุ่นตัวที่สองแกะเป็นยักษ์ใหญ่ให้ชื่อว่า "ยักษ์" มีเกล็ดสีเขียวมรกต
ห่อหุ้มทั่วร่างกาย มีอินทนูเหมือนแหลมทอง แหลมเป็บบงอกออกมาจากไหล่ทั้งสองและจาก
ศอกทั้งสอง หุ่นตัวที่สามแกะเป็นครึ่งคนครึ่งเทพให้ชื่อว่า "ซอคะยิ" สีกายแดงเป็นประกายดัง
เพลิงปนด้วยจุดสีทอง หุ่นตัวสุดท้ายแกะเป็นดาบสีให้ชื่อว่า "เขมะ" ใส่เสื้อยาวเรียบๆ ถือไม้
เท้ายาวและอุ้มบาตร

พอเตรียมตัวเสร็จ อ่องก็คุกเข่าลงเบื้องหน้าบิดามารดา พนมมือทั้งสองเป็นรูปดอกบัวตูม ก้ม

ศึระชะลงไหว้บิดามารดาสามครั้ง บิดามารดาก็อวยชัยให้พร แล้วอ่องก็ออกเดินทาง คอนไม้ไผ่ ลำแข็งแรงลำหนึ่งไว้บนไหล่ ปลายไม้ข้างหนึ่งคล้องห่อเสื้อผ้าอาหาร อีกข้างคล้องหุ่นตั้งสี่ตัวไว้ วันแรกของการเดินทางนั้น เมื่อเงามืดยามเย็นเริ่มปกคลุมพื้นดิน อ่องรู้สึกในตัวเขากำลังเดิน อยู่ในป่าอันมืดครึ้ม เขามองหาถิ่นที่จะพักแรมในตอนกลางคืน เห็นพื้นดินไถ่ร่มไทรต้นหนึ่งน่าสบายนัก แต่อ่องก็หันไปหรือเทวาก่อนว่า ควรจะพักนอนตรงนั้นหรือไม่ เขาตะลึงเพราะ อัศจรรย์ใจที่เทวามีชีวิตขึ้นมาต่อหน้าต่อตา พุดกับเขาด้วยน้ำเสียงอันเมตตาว่า "อ่องเอ๋ย เจ้า ต้องใช้นัยน์ตาของเจ้า แล้วคิดเอาเองเถิด"

อ่องเหลียวมองรอบๆอย่างพิณิจพิเคราะห์ ก็แลเห็นรอยเท้าเสือใต้ต้นไทร เขาจึงเลิกคิดที่จะนอนบนใบไม้อันอบอุ่นอ่อนนุ่ม แต่ปีนขึ้นบนต้นไม้และนอนอย่างไม่เป็นสุขตลอดคืนนั้น เขานึกขอบคุณคำเตือนของเทวา เพราะในกลางดึกเงียบสงัดนั้นเอง อ่องได้เห็นเสือโคร่งตัวใหญ่ กับเมียของมันมาสูดกลิ่นเสียงพุดพิคอยู่ตรงบริเวณใต้ต้นไทร

อ่องเดินทางต่อไปอีกสองสามวัน ก็มาพักแรมอยู่บนเนินเหนือหนทางเดินบนเขา เมื่ออ่องมองไปมองมาก็แลเห็นกองเกวียนกำลังมุ่งมาตามทางนั้น เขารู้ว่ากองเกวียนกองนี้ต้องบรรทุกของมีค่ามาจากแดนไกล ทันใดความโลภก็เข้าครอบงำ อ่องอยากได้สมบัติมาเป็นของตน เขาจึงหาร้อยักขาวว่าทำอย่างไรจึงจะได้ของมีค่าเหล่านั้น ยักขาตอบว่า

"อ่องเอ๋ย สิ่งใดที่เจ้าปรารถนา เจ้าก็ต้องเอาสิ่งนั้นให้ได้ ไม่มีอะไรจะเป็นไปไม่ได้ ถ้าหากว่าเจ้ามีพลังและอำนาจ ดูนี้นะ"

แล้วยักขาก็กระเท็บเท้าขวาลงบนพื้นดิน แผ่นดินก็หวั่นไหวราวกับเรือต้องพายุ เสียงก้องหินใหญ่น้อยกระแทกกันดังสนั่นครั้นครั้นเสียงกู่ก้องด้วยความตกใจกลัวเมื่อเนินเขาด้านหนึ่งทรุดถล่มลงขวางทาง ชาวเกวียนวิ่งหนีเอาชีวิตรอด แผ่นเตลิดเปิดเปิงไปทุกทิศทุกทางจนหายลับไปจากสายตา ยักขาเอ๋ยขึ้น "เห็นไหมล่ะ อ่อง คนเกวียนหนีไปหมดแล้ว ทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของเจ้าแล้ว"

อ่องวิ่งลงไปยังทางเดินพร้อมกับร้องว่า "เป็นของเราทั้งนั้น ของเราทั้งนั้น" เขาวิ่งโผล่จากเกวียนเล่มหนึ่งไปยังเกวียนอีกเล่มหนึ่ง สองแขนก็หอบหีบที่เต็มไปด้วยเงินทอง ผ้าดวน ผ้าไหม พรหมปูนึ่ง พรหมปูพื้นห้อง

ทันใดนั้น อ่องก็ได้ยินเสียงสะอื้นกระซิกๆ เขาแปลกใจมากจึงเหลียวหารอบๆ อยู่แน่นอน! หญิงสาวผู้หนึ่งขดตัวซุกอยู่ในเกวียนเล่มหนึ่ง เธอคือ มาลา เป็นลูกสาวเจ้าของเกวียนต้องถูกทิ้งไว้ตามลำพัง อ่องพยายามปลอมโยนเธอ สัญญาว่าจะดูแลเธอให้ปลอดภัย แต่เธอกลับโกรธมาก เกรี้ยวกราดเอาว่า

"แกอยากได้ตัวฉันด้วยก็เชิญซิ เอาไปเสียพร้อมกับทรัพย์สินที่แกขโมยนี้แหละ แต่ฉันจะไม่ยอมพุดจากกับแกเป็นอันขาด แกไอ้โจรปล้น ไอ้หัวขโมย" อ่องไม่รู้ว่าจะทำฉันใดดี เขากำลังคิดหาคำพุดว่าจะพุดอย่างไร พอดียักขาพุดขึ้นว่า

"มาเถิดน่า เจ้าหนุ่มน้อย อย่ามัวเสียเวลานั่งพุดกับหญิงขี้แยหน่อยเลย ผู้ชายต้องเข้มแข็งไว้ ความเข้มแข็งเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจและพลัง มาเถอะ เรายังต้องมีอะไรจะต้องทำกันอีกมาก"

นัก" จริงทีเดียว อ่องยังมีอีกหลายเรื่องที่จะต้องทำ เมื่อได้ทรัพย์สมบัติที่อยากได้มาแล้ว ไม่เพียงแต่จะเก็บรักษาไว้เท่านั้น ยังต้องทำให้ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นงอกเงยขึ้นอีกด้วย ดังนั้นเขาจึงขอให้ซอคะยี หุ่นตัวที่สามช่วยเขา "บอกหน่อยเถิด ท่านจะช่วยอะไรฉันได้บ้าง" แทนคำตอบซอคะยีกระโดดแผล้วขึ้นไปบนอากาศ กวัดแกว่งไม้เท้าสีแดงอยู่ไปมา โลกธาตุทั้งหลายพลันอ่อนแอเหมือนมีมือลูบ ก้มหลังที่เทียมอานไว้รองรับใช้อ่องแต่โดยดี อ่องควรจะเป็นบุรุษที่เสวยสุขมากที่สุดในโลก แต่การก็หาเป็นเช่นนั้นไม่ มาลาไม่ยอมพูดจาด้วยเลย แม้อ่องจะประเคนของขวัญซึ่งแต่ละอย่างล้วนเป็นสิ่งงดงามให้เธอเท่าใด มาลา ก็ยังไม่เปิดปาก ไม่หวั่นไหวใดๆทั้งสิ้น

ในที่สุด มาลา ก็เอ่ยปากกับอ่องในวันหนึ่งว่า บิดาของเธอมาตามหาเธอที่ปราสาทของอ่อง เพราะอ่องขโมยทรัพย์สมบัติของบิดาเธอเกลี้ยง บิดาของเธอจึงยากจนข้นแค้นยิ่งนัก และเนื่องจากทรัพย์สมบัติที่อ่องปล้นมานั้น บัดนี้ก็เพิ่มพูนขึ้นมากมายหลังจากที่อยู่ในครอบครองของอ่องแล้ว เธอจึงขอร้องให้อ่องคืนส่วนที่เป็นของบิดาของเธอเสียเถิด

อ่องเต็มใจทีเดียวที่จะทำตามคำขอร้องของมาลา เขามีเงินทองมากมายสามารถคืนทรัพย์สินส่วนของบิดาของเธอ และแถมกำไรบางส่วนที่เขาทำให้เพิ่มพูนขึ้นมาอีกด้วยก็ยิ่งได้ แต่เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน อ่องขอให้มาลากรุณาแก่เขาสักอย่างหนึ่งคือ ให้อ่องอยู่กับเขาต่อไปได้หรือไม่ ยักขาและซอคะยีคัดค้านแผนการนี้ของอ่องเสียงแข็ง หุ่นทั้งสองเอ่ยว่า "ถ้าเจ้าจำยอมเสียครั้งหนึ่งแล้ว มันจะไม่มีวันสิ้นสุดดอก คำขอร้องอื่นๆก็จะตามมาอีกเรื่อยๆ จำไว้นะ ในโลกแห่งเงินตราและอำนาจนี้ การเป็นบุคคลผู้อ่อนแอจะไม่ก่อให้เกิดผลดีเลย คนที่จำยอมเขาอยู่เรื่อยๆ ก็ไม่ได้รับผลดีด้วย"ที่แรกอ่องก็พยายามจะโต้แย้ง แต่ยักขาและซอคะยิกลับโต้หนักขึ้น ทั้งคู่เยาะเย้ยความอ่อนแอของอ่อง เย้ยแล้วเย้ยอีกให้อ่องได้อาย ขณะกำลังโต้แย้งถกเถียงกันอยู่นั้น คนรับใช้ก็เข้ามาแจ้งแก่อ่องว่า มาลาและบิดาพากันไปแล้วโดยไม่รอเอาทรัพย์สมบัติใดๆคราวนี้อ่องเองจึงสำนึกได้ว่า ต่อแต่นี้ไปเขาจะมีแต่ทุกข์ระทม เศร้าหมอง และว่าเหว แต่ก็ปลื้มหนักขึ้นได้ว่าเขายังมีหุ่นตัวสุดท้ายที่บิดาให้แกเขานานมาแล้ว คือตัวที่ชื่อว่า เขมะ อ่องจึงไปขอคำแนะนำจากเขมะ แต่เขมะนั้นไม่มีพลัง ไม่มีอำนาจและทรัพย์สินมีค่าใดๆเลย มีแต่เสื้อ ไม้เท้าและบาตร เขมะกล่าวกับอ่องว่า "แต่เราไม่เห็นจะสำคัญ เราไม่เคยรู้จักความไร้สุข เพราะเราสงบต่อโลก ดังนั้นกายใจเราจึงสงบลงด้วย"

อ่องตกลงใจจะลองมีชีวิตอยู่อย่างตาบส เขาละปราสาทออกท่องเที่ยวพเนจรไปทั่วดินแดน ขอบริจาคจากชนที่มีน้ำใจกรุณาต่อเขา ก็แปลกพอใช้อ่องกลับรู้สึกเป็นสุขขึ้นกว่าเดิมมาก มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่เขายังคงปรารถนาอยู่ คืออยากจะได้พบมาลาและบิดาของเธอเพื่อจะขอขมาลาโทษแย่งนอนบ้นอม และขอให้ทั้งสองให้อภัยแก่เขา

วันหนึ่งอ่องไปยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านของสามัญชนแห่งหนึ่ง คอยว่าจะมีใครออกมาทำบุญทำทานบ้าง เขาได้ยินเสียงฝีเท้าเดินออกมา นัยน์ตาของอ่องเพ่งลงต่ำอยู่ตลอดเวลา จึงเห็นแต่มือสองข้างใส่อาหารลงในบาตร เป็นมือขาวบางจนเห็นเส้นเลือดสีน้ำเงินอ่อนใต้ผิว นิ้วเรียวยาวนี้

แหละที่เขาอยากแต่ต้องมานมนานแล้ว อ่องจึงเงยหน้าขึ้น อุทานออกมาว่า "มาลา เธอจำไม่ได้หรือว่าฉันคือใคร อ่องอย่างไรเล่า ฉันมาขออภัยโทษ พ่อของเธออยู่ไหน"

อ่องถูกนำตัวเข้าไปในบ้านบิดาของมาลา เขาขอขมาคนทั้งสองอย่างอ่อนน้อม ซึ่งทั้งมาลาและบิดาของเธอก็พร้อมที่จะให้อภัย คนทั้งสามสนทนากันหลายเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ในที่สุดมาลาและบิดาของเธอก็ยินยอมกลับปราสาทกับอ่อง เมื่อทั้งสามคนใกล้จะถึงประตูปราสาท สหายของอ่องคือหุ่นทั้งสี่ก็ออกมาต้อนรับ เทวากล่าวว่า

"ขอต้อนรับที่ได้กลับบ้าน บัดนี้เจ้าก็ได้ทราบแล้วว่าทรัพย์สินมีค่าและอำนาจนั้น ย่อมนำแต่ภัยพิบัติมาให้ ไม่เคยนำความสุขสงบความสบายกายสบายใจมาให้เลย เว้นเสียแต่เจ้าจะรู้จักใช้ปัญญาอันฉลาด ผ่อนพละอำนาจแบบยักขาลงเสียบ้าง และรู้จักใช้ความรักและเมตตาธรรม ช่วยเหลือทุกข์เดชะแบบซอคะยี่อ่อนโยนลงเสียบ้าง ที่นี้ลองฟังขเมะดูบ้างสิ"

ดาบสเริ่มด้วยคำว่า "อ่องเอ๋ย เจ้าเคยมีแล้วทั้งทรัพย์และอำนาจ แต่เจ้าก็ได้เห็นด้วยตาตนเองแล้วว่า มันมิได้นำความสุขสบายมาสู่เจ้าเลย บัดนี้เจ้าได้ทั้งทรัพย์และอำนาจคืนมาแล้วเจ้าก็คงเป็นสุขละ แต่มิใช่สุขที่เกิดจากมัน เพราะถึงมีมันก็ไม่เคยเป็นสุขเพราะมัน ทรัพย์และอำนาจนั้น ตัวมันเองมิได้นำความดีหรือความชั่วมาให้ มันสำคัญที่ตัวเจ้าจะรู้จักใช้มันด้วยวิธีใด เจ้าเองก็ได้บทเรียนอันยิ่งใหญ่ซึ่งจะใช้เป็นเครื่องนำทางชีวิตของเจ้าแล้ว"

อ่องขอบใจเพื่อนเกลอทั้งสี่อย่างซาบซึ้ง แม้แต่ยักษ์และซอคะยี่เขาก็ต้องขอบใจด้วย มิใช่เป็นความผิดของยักษ์และซอคะยี่ อ่องเองต่างหากที่ผิด ผิดเพราะเขายอมให้ทรัพย์และอำนาจนำเขาไปในทางที่ผิด ต่อแต่นี้ไปอ่องตั้งเจตนาแน่วแน่ว่าจะใช้ทรัพย์สมบัติและอำนาจทั้งปวงที่เขาไปไปในทางที่ดี ในทางที่จะทำให้ผู้อื่นเป็นสุข

อ่องสร้างเจดีย์ไว้บูชา ข้างเจดีย์นั้นอ่องประดิษฐานรูปปั้นของ เทวา ยักษ์ ซอคะยี่และขเมะไว้ นักแสวงบุญจากแดนไกลแดนไกลพากันมานมัสการเจดีย์นั้น ทั้งอ่องและมาลาคอยเชื้อเชิญต้อนรับเขาเหล่านั้นด้วยไมตรีจิต จัดหาอาหารและที่พักพิงให้ ด้วยประการฉะนี้ เขาทั้งสองจึงครองสุขด้วยกันสืบมา

ที่มา : Aseantalk.com

Life Style กรุงเทพมหานคร วันที่ 5 มีนาคม 2557 15:32

ท่าเรือทวาย กับ การตายของสายน้ำ

โดย : [ปริญญา ขาวสมน](#)

ไม่มีใครไม่ต้องการความเจริญ แต่เมื่อความเจริญเดินไปผิดคู่ผิดทาง จึงกลายเป็นระเบิดเวลาที่พร้อมจะทำลายคุณค่างามมากมายแม้แต่วิถีชีวิตดั้งเดิม

ไม่มีใครไม่ต้องการความเจริญ แต่เมื่อความเจริญเดินไปผิดคู่ผิดทาง จึงกลายเป็นระเบิดเวลาที่พร้อมจะทำลายคุณค่างามมากมายแม้แต่วิถีชีวิตดั้งเดิมจนไม่เหลือซาก

ภาพสื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไปจนถึงภาพถ่ายที่นักท่องเที่ยวและช่างภาพหลายคนเคยบันทึกไว้ ทำให้ภาพจำของ 'ทวาย' ไม่แตกต่างจากดินแดนสวรรค์อันอุดมสมบูรณ์ด้วยแม่น้ำ ป่าเขา แม่น้ำ ทะเล และวิถีชีวิตแบบพื้นบ้านที่หาที่ไหนไม่ได้แล้วในโลกทุนนิยมใบนี้

อาจด้วยสภาพภูมิประเทศที่ส่วนมากเป็นป่าเขา และมีทั้งแม่น้ำสายใหญ่ค่อยหล่อเลี้ยงให้ทวายเป็นดินแดนที่ชุ่มชื้นตลอดทั้งปี มีหน้าซำยังมีทรัพยากรทางทะเลให้ชาวทวายได้บริโภคกันชนิดไม่น่าจะมีวันหมด เรียกได้ว่า "ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว" ก็คงไม่ผิดนัก

แต่เหมือนเปลวไฟกำลังเผาไหม้ภาพเหล่านั้นเป็นจุด เพราะทวายในวันนี้ต้องต่อสู้กับความเจริญที่ทั้งคนนอกและคนในพยายามยึดเยียดให้ โดยไม่ถามสักคำว่าชาวทวายอยากได้มันหรือไม่...

ถนนสู่ความเจริญ?

หลังพรมแดนไทย - เมียนมาร์ ที่ด่านบ้านพุน้ำร้อน จ.กาญจนบุรี คล้ายเป็นโลกอีกใบหนึ่ง เพราะถนนลาดยางมะตอยสีดำและราบเรียบกำลังเปลี่ยนเป็นถนนสีขาวที่ลากเลียบบนแนวเขาหลายต่อหลายลูก เพื่อไปยังจุดหมายใดจุดหมายหนึ่ง

ถึงแม้สองข้างทางยังมีภาพแม่น้ำและป่าเขาให้เห็นเรื่อยๆ แต่ด้วยสภาพถนนเต็มไปด้วยหลุมบ่อและกองหินที่รอการก่อสร้างเป็นถนนสายนี้จนเสร็จสมบูรณ์ก็ไม่ได้ชวนให้ชื่นชมบรรยากาศริมทางด้วยซ้ำนัก เพียงแค่มองออกไปก็พอจะรู้ว่าทั้งฝุ่นผงที่ฟุ้งกระจายและไอแดดที่ส่องลงพื้นถนนสีขาวๆ โดยปราศจากร่มไม้ช่วยกรองนั้นแสบแค่ไหน

นั่นคือหลักฐานชิ้นสำคัญอันประจักษ์ว่าการเข้ามาของกลุ่มทุนยักษ์ใหญ่ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างแก่เมืองทวายที่เคยสงบเงียบและเรียบง่ายแห่งนี้

ประเทศเมียนมาร์ซึ่งปิดประเทศมานานเกือบห้าทศวรรษเป็นหนึ่งในสาเหตุให้ทรัพยากรของเมียนมาร์ค่อนข้างสมบูรณ์ เมื่อรัฐบาลเมียนมาร์ตัดสินใจเปิดประเทศจึงเป็นที่หมายปองจากนานาประเทศแน่นอนว่าไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านักลงทุนรู้สึกได้ถึงเวลาเข้าไปหาผลประโยชน์ให้ได้มากที่สุด เมียนมาร์จึงได้ฉายาจากนักลงทุนต่างชาติว่า "ดินแดนสวรรค์, ดาวจรัสแสงดวงใหม่, เพชรน้ำงาม, สาวเนื้อหอม" ซึ่งนัยยะของฉายาเหล่านี้ก็พอจะเดากันได้...

และกลุ่มทุนไทยก็เช่นเดียวกัน ในปี 2553 บริษัท อิตาเลียนไทย ดีเวลล็อปเมนต์ จำกัด (มหาชน) ได้ทำสัญญากับการทำเรือของเมียนมาร์เพื่อรับสิทธิพัฒนาโครงการทำเรื่อน้ำลิกทวาย รวมทั้งนิคมอุตสาหกรรมและเส้นทางคมนาคมเชื่อมระหว่างประเทศไทยกับเมียนมาร์...ถนนคลุกฝุ่นสายนี้จากการเสวนาวิชาการเรื่อง 'โครงการทำเรื่อน้ำลิกทวายมองให้ไกลกว่าผลประโยชน์' โดย **วีรวัฒน์ อีร์ประสารณ์** ประธานมูลนิธิฟื้นฟูชีวิตและธรรมชาติ เมื่อวันที่ 12 ธ.ค.2555 มีข้อมูลว่าชาวบ้านระบุว่าตั้งแต่บริษัทเข้ามาปักหลักในพื้นที่ พวกเขาก็เริ่มทำมาหากินลำบาก และใช้ชีวิตตามปกติไม่ได้ดังเดิม เช่นปลูกพืชผลตามฤดูกาลไม่ได้ ถูกจำกัดพื้นที่เพาะปลูก หรือมีเจ้าหน้าที่โครงการแจ้งให้ย้ายไปปลูกที่อื่น ถนนของหมู่บ้านถูกรถบรรทุกขนาดใหญ่สัญจรไปมาตลอดเวลาจนสภาพใช้การไม่ได้โดยเฉพาะในฤดูฝน ส่วนในหน้าแล้งก็เกิดปัญหาฝุ่นคลุ้งตลบไปทั่ว...

นับจากข้อมูลที่ประธานมูลนิธิฟื้นฟูชีวิตและธรรมชาติได้อธิบายไว้ล่วงมาถึงต้นปี 2557 สภาพถนนดังกล่าวก็ยังไม่แตกต่างจากเดิมสัก และภาพที่น่าเวทนาอีกอย่างนอกจากโรคทางเดินหายใจจากฝุ่นผงที่

ชาวบ้านต้องได้รับ ก็คืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับชาวบ้านซึ่งชี้จักรยานยนต์บนถนน 'หลุมดวงจันทร์' แล้ว
พลาดพุ่งตกข้างทางต่อหน้าต่อตาเรา

มาบตาพุด - ทวาย' แผลมรณะ!

ปฏิเสธไม่ได้ว่าตั้งแต่ได้ยื่นชื่อโครงการท่าเรือน้ำลึกและเขตนิคมอุตสาหกรรมทวาย ชวนสร้างจินตนาการ
ว่าเป็น 'อภิมหาโครงการ' ที่จะสร้าง 'อภิมหาความเจริญ' และหลายคนเข้าใจว่าโครงการเหล่านี้สำเร็จ
แล้ว แต่ล่าสุดความคืบหน้าของโครงการท่าเรือน้ำลึกยังไม่ถึงดวงดาว ไม่แตกต่างจากถนนดวงจันทร์ที่
จะลากโยงไปหากันนั่นเอง

"ตอนนี้เมียนมาร์เปิดประเทศ แต่ว่าสิ่งที่เข้ามาและได้ประโยชน์มากกว่า เป็นนักลงทุนครับไม่ใช่
ประชาชน โครงการท่าเรือน้ำลึกทวายเป็นโครงการยักษ์ใหญ่ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จริงๆ โครงการ
ท่าเรือน้ำลึกทวายไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก เมื่อ 15 ปีก่อนมีโครงการวางท่อก๊าซมาจากยานาดาไปที่เมืองไทย
โครงการเหล่านี้ทำให้ประชากรหลายหมู่บ้านนับหมื่นคนต้องอพยพไปจากพื้นที่ และที่นี่ก็มีปัญหา
เกี่ยวกับโครงการสร้างถนนใหญ่และเขื่อน ถ้าทุกอย่างสำเร็จประชาชนต้องอพยพหมด นอกจากนี้พื้นที่นี้
ยังเป็นพื้นที่ทับซ้อนระหว่างรัฐบาล KNU กับรัฐบาลเมียนมาร์ ทำให้เมื่อชาวบ้านเรียกร้องสิทธิก็มักถูกปิด
ความรับผิดชอบจากสองรัฐบาล" Thant Zin ผู้จัดการโครงการสมาคมพัฒนาทวาย (DDA) เล่าให้ฟัง
คนไทยคงจะทราบดีว่าบ้านเราก็มีท่าเรือน้ำลึกคล้ายๆ แบบนี้เช่นกัน นั่นคือ ท่าเรือน้ำลึกและนิคม
อุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งในช่วง 6-7 ปีที่ผ่านมา จากข้อมูลข่าวสาร และความเคลื่อนไหวขององค์กร
อนุรักษ์ หรือองค์กรพัฒนาเอกชน ชี้ให้เห็นแล้วว่า การพัฒนา 'อีสเทิร์นซีบอร์ด' ล้มเหลวและก่อปัญหา
มากมายแค่ไหน โดยเฉพาะเรื่องมลภาวะที่เกิดขึ้นจนลูกหลานกระทบไปทั่ว

แต่ที่น่าตระหนกไปกว่าคือท่าเรือน้ำลึกและนิคมอุตสาหกรรมทวาย หากเสร็จจะใหญ่กว่าที่มาบตาพุดถึง
10 เท่า มีหน้าซ้ำยังลอกแบบกันไปชนิดเป็นแผลคนละฝา คิดกันเล่นๆ ว่ามาบตาพุดสร้างความเสียหาย
เท่าใดก็ต้องคูณ 10 เข้าไปสำหรับท่าเรือน้ำลึกทวาย

"มาบตาพุดเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ มีรัฐบาลไหน มีนักการเมืองหรือผู้ที่เกี่ยวข้องคนไหนบ้างที่กล้า
บอกว่ามาบตาพุดเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน แล้วคุณเอา 10 เท่าของมาบตาพุดไปไว้ที่ทวาย มันยั่งยืนหรือ
เพราะมันขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง ถามว่ารักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือเปล่า EIA ของทวายยังไม่มีเลย จะ
เกิดผลกระทบอะไรกับทรัพยากรและพื้นที่เกษตรที่สมบูรณ์ในทวาย มีการศึกษาหรือไม่ มันเป็นการ
อนุรักษ์วัฒนธรรมใหม่ มีการรักษาคุณภาพชีวิตใหม่ มันไม่มีทั้งสิ้น" วีรวัฒน์ ธีรประสาธน์ เคยให้ข้อมูลนี้ไว้
นับเป็นภาพที่น่ากลัวเกินจินตนาการหากอภิมหาโครงการนี้สำเร็จ แต่น่าแปลกที่ช่วงต้นโครงการกลับไม่
มีเสียงคัดค้านจากชาวบ้านเลย ทว่าถึงวันนี้ไม่เป็นอย่างที่เคย เพราะชาวบ้านมือเปล่ากำลังรวมตัวรวมใจ
กันต่อสู้กับอำนาจทุนนิยมที่บ้าคลั่งและถึงโหมอย่างสุดชีวิต

จุดพลังด้วยวังปลา

ในเมียนมาร์เราจะเห็นคนเคี้ยวหมากกันเป็นปกติวิสัย โดยเฉพาะเมืองชนบทหรือห่างไกลจากความเจริญ
ทางวัตถุอย่างทวาย หนึ่งในผลิตภัณฑ์ขึ้นชื่อของทวายจึงเป็นอื่นไม่ได้นอกจากหมากคุณภาพดี ตั้งแต่เด็ก
จนถึงวัยชราต่างเคี้ยวหมากและบ้วนน้ำมากให้เห็นจนชินตา พื้นดินที่นี่จึงมีรอยแดงๆ เปรอะไปทั่ว แต่
อีกไม่นานร่องรอยน้ำหมากอาจถูกกลบด้วยปูนซีเมนต์ หรือหากเลวร้ายกว่านั้นที่นี้อาจไม่มีชาวทวาย
ดั้งเดิมอาศัยอยู่เพราะถูกขับไล่

เมื่อปัญหามาเคาะประตูบ้าน ชาวทวายซึ่งส่วนหนึ่งคือชาวกะเหรี่ยง KNU จึงไม่ทนรอให้ถูกกระทำ
เหมือนที่พวกเขาเคยพิพาทกับรัฐบาลทหารของเมียนมาร์ จนกระทั่งพื้นที่ทวาย - มะริด กลายเป็นทุ่ง
สังหารนานหลายปี

แต่ทันทีที่เสียงปืนสงบลง ความเข้าใจแรกคือสันติสุขจะคืนสู่แผ่นดินนี้อีกครั้ง ทว่า ไม่ใช่เลย เพราะการ

เจรจาหยุดยิงจากรัฐ คือการเปิดทางให้ทุนต่างชาติเข้ามาได้โดยสะดวก

เมื่อวันที่ 5 ก.พ.2557 ที่ผ่านมาจึงเกิดกิจกรรมที่สะท้อนให้เห็นพลังของชาวบ้านที่พร้อมใจกันประกาศว่าจะไม่ยอมให้ใครเข้ามาตัดทวงผลประโยชน์จากบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขาเด็ดขาด...

บนหาดทรายริมแม่น้ำกะมอทเวย์ ชาวบ้านจาก 20 หมู่บ้านทั้งเดินเท้าและล่องเรือมาจากหมู่บ้านของตนรวมตัวกันโดยไม่แบ่งแยกว่าเป็นใครหรือนับถือศาสนาอะไร เพราะพวกเขามีจุดประสงค์เดียวคือทวงคืนสายน้ำและชีวิตผ่านสัญลักษณ์ 'พิธีเลี้ยงปลา'

"ชีวิตคนที่นี่อยู่กับแม่น้ำ ไม่แตกต่างจากปลา พอพวกเขาสร้างถนน สร้างเหมือง สร้างท่าเรือ ที่นี่ก็ไม่เหมือนเดิม ปลาบางชนิดก็ใกล้สูญพันธุ์ ชีวิตของคนที่นี่ก็เหมือนปลาครับ...ใกล้สูญพันธุ์" ซึ่ง เด็กหนุ่มวัย 17 ปี จากบ้านกะแรก เล่าให้ฟังด้วยภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำเพราะเขาเคยไปเรียนที่กาญจนบุรีถึง 7-8 ปี "เมื่อก่อนป่าที่นี่มีแก้ง มีกวาง มีกระต่าย แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีให้เห็นแล้ว" พอถามต่อว่าเพราะชาวบ้านจับกินทั้งหมดหรือเปล่า ซึ่งรับสวนทันควันว่าถ้าชาวบ้านกินจะไม่มีวันหมด แต่การเข้ามาทำลายป่าเพื่อสร้างถนนสร้างนี้สัตว์ป่าก็หนีไปอยู่ฝั่งหนึ่งที่ยังสมบูรณ์อยู่

กิจกรรมที่เกิดขึ้นบนหาดทรายริมน้ำนอกจากชาวบ้านได้มาพบปะสังสรรค์กันแล้ว พิธีการก็ทำให้คนภายนอกชนลูกชนชั้นได้ทีเดียว เพราะจากปากคำของซึ่ง ชาวบ้านที่มารวมตัวกันนี้มาด้วยใจ และแต่ละคนนับถือศาสนาแตกต่างกัน ทว่า เมื่อถึงพิธีกรรมของศาสนาใดทุกคนจะพร้อมใจกันร่วมพิธีอย่างเต็มใจและทรงพลัง

"พวกเราต้องดูแลต้นไม้ กอไม้ ใบหญ้า ที่ถูกตัดไป พวกเราต้องดูแลไม่ให้มันสูญหายไป และเมื่อก่อนน้ำไม่เคยขุ่น แต่เดี๋ยวนี้น้ำขุ่น และน้ำท่วมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คนโบราณมีคำพูดหนึ่งว่า...คนเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยใส่ใจคำของคนโบราณ สิ่งที่พระเจ้าสร้างกำลังสูญหายไป แม่น้ำที่ไม่เคยตื่นเขินก็ตื่นเขิน แม่น้ำที่ไม่ควรลึกลับก็ลึกลับกว่าที่เคยเป็น มีคนมาทำลายแผ่นดินของเรา มีคนมาทำลายแม่น้ำของเรา พวกเราต่างรู้ว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไรและเพราะใคร แต่พวกเราจะดูแลรักษามันให้ลูกหลานได้อยู่อาศัย ได้ใช้ประโยชน์ แต่ถ้าต้นไม้ กอไม้หายไปเราจะโทษพระเจ้าไม่ได้" นายทหารใหญ่ของ KNU (สงวนชื่อ) กล่าวต่อหน้าชาวบ้าน

นอกจากนี้ แพรงก็ นักพัฒนาสังคมชาวอังกฤษยังเล่าเสริมภายหลังว่า...

"คนที่นี่อยู่ได้เพราะมีน้ำที่ดี แต่ในปี 2013 เราทำวิจัยพบว่ามีปลามากกว่า 79 ชนิด อยู่ในแม่น้ำที่นี่ ความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติถ้าเราไม่รักษา ถ้ามีโครงการก่อสร้างต่างๆ เข้ามาปลาจะหายไป เราจึงทำเป็น 'วังปลา' ชาวบ้านก็คุยกัน เพราะถ้าเราไม่ทำที่นี่ รอบๆ แม่น้ำกะมอทเวย์มีกิจการเยอะ ทั้งเหมืองแร่ ตัดไม้ทำลายป่า ถ้าชาวบ้านรวมตัวและให้ความสำคัญต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นพลัง อย่างน้อยคนที่ จะเข้ามาทำอะไรก็ได้ เขาต้องระมัดระวังด้วย"

เรื่องราวของท่าเรือน้ำลึกและนิคมอุตสาหกรรมทวาย, แม่น้ำ, ป่าไม้ และชาวบ้าน จึงเป็นเรื่องที่ต้องทบทวนให้มากถึงมากที่สุด เพราะไม่ใช่แค่ความเจริญแบบฉาบฉวยจะมาแปรเปลี่ยนหลายอย่าง แต่อาจเป็นการฉกฉวยไปจนถึงทำลายทุกสิ่งที่เป็นทวาย

ด้วยขนาดโครงการใหญ่กว่ามาบตาพุด 10 เท่า ความเสียหายจากความไม่รับผิดชอบอาจไม่ใช่แค่ 10 เท่า แม้แต่หากสกัดต้นหรือสกัดผลเดียวก็อาจไม่เหลือ...ยังไม่ต้องกล่าวถึงชีวิตชาวทวายเลย

Tags : ทวาย • พม่า • ท่าเรือน้ำลึกทวาย • มาบตาพุด

<http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/life->

[style/lifestyle/20140305/566795/ท่าเรือทวาย-กับ-การตายของสายน้ำ.html](http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/life-style/lifestyle/20140305/566795/ท่าเรือทวาย-กับ-การตายของสายน้ำ.html)

เพื่อนครูที่ต้องการแลกเปลี่ยนความรู้ในบอกกล่าวเล่าขาน..ประมทกญจัน1ไปรดส่งมาที่
Suradejly@hotmail.com นะครับ ชอบคุณครับ

